

Het huis van uw redacteur is niet erg goed ingericht voor gehandicapten. Omdat deze keer de kandidaat voor de koffierubriek echter moeilijk zonder die voorzieningen kan, ging Paul opgewekt met een doosje gebak richting Florijnendreef. Daar wonen **de heer en mevrouw Avontuur**, voor hun directe omgeving Anton en Riet.

De maand oktober staat in onze parochie een beetje in het teken van het 40-jarig jubileum van het Dameskoor van de H. Jozef.

En als twee mensen grote betekenis voor dat koor hebben gehad en nog hebben, dan zijn dat wel de heer en mevrouw Avontuur.

Anton Avontuur is geboren in Budel, in een echt katholiek gezin, en doorliep de etappes in zijn jonge jaren, van misdienaar naar student op het gymnasium Beekvliet, van twee jaar filosofiestudie in Haaren in Noord Brabant naar officier bij de landmacht in Grave, met speels gemak.

Zijn vader en ooms waren een leven lang belangrijke steunpilaren bij het plaatselijke kerkkoor in Budel. Anton kreeg de liefde voor koorzang dan ook met de paplepel ingegeven.

Zijn eerste echte baan, de militaire dienst niet inbegrepen, vervulde hij als sectorhoofd in de open jeugdgevangenis in Beekbergen. Eigenlijk zou hij graag zijn verder gegaan in het gevangeniswezen, maar daarvoor was meer studie nodig. Het werd pedagogiek in Nijmegen. Om werk en studie te combineren raakte hij in 1959 verbonden aan de groepsleiding van “de Levenschool” in Cuijk. Daar werden werkende jongeren voorbereid op het leven, voor hun werk, maar ook tot volwaardig lid van de maatschappij.

In 1960 openbaarden zich al symptomen van een ernstige aandoening, die de plannen voor de toekomst ernstig verstoorden.

Riet Avontuur heet van huis uit Aldeweireldt. Zij is opgegroeid in Grave. Op de lagere school bij de nonnetjes ontwikkelde zij daar al een aardig zangtalent.

Na een voor die tijd bijna voorspelbare jeugd, goed verzorgd en gelukkig, bereikte zij de leeftijd waarop ze wel eens ging helpen en gezelligheid brengen in het Katholiek Militair Tehuis in Grave. En daar ontmoette zij een knappe jonge officier. Het is niet zo moeilijk om, het vervolgt te raden.

Riet en Anton waren verloofd toen zich bij Anton de gevreesde ziekte reuma openbaarde. Ze zijn getrouwd in 1961 en in Cuijk gaan wonen waar Anton inmiddels zijn, werk had gevonden.

In 1962 kwam pastoor Smits van de H. Jozef parochie in Cuijk Noord, het gebied waarin ook het echtpaar Avontuur was neergestreken, met de vraag of de heer Avontuur mee wilde werken aan een van de beslissingen van het Tweede Vaticaans Concilie, om iedere eucharistieviering namelijk met zang op te luisteren.

Er bestond al een herenkor(tje) in,de parochie en een dameskoor was in oprichting. Anton volgde op verzoek van het parochiebestuur de cursus koordirectie van de Gregorius- vereniging in Nijmegen. Met zijn grote muzikale belangstelling van huis uit, was die opgave niet erg moeilijk. Een van de steunpilaren van het nieuwe dameskoor was vanaf het eerste moment echtgenote Riet, niet alleen vocaal, maar ook organisatorisch. De gezondheids-toestand van haar man liet steeds vaker te wensen over en dan bleek het echtpaar gezamenlijk heel wat “mans” te zijn.

In 1967-68 moest Anton zijn werk als koordirigent staken omdat hij dat lichamelijk niet langer meer aan kon. Een aantal invallers heeft zijn taak bij het koor vaak waargenomen. Maar steeds knokte hij zich terug op het dirigenten-podium.

In 1970 nam het .parochiebestuur samen met de heer Avontuur het besluit dat deze nog alleen het Dameskoor zou dirigeren. Sinds de start in 1963 was dat uitgebreid tot meer dan 20 leden. Dat koor zong steeds vaker en op steeds meer plaatsen, zoals u kunt lezen elders in dit blaadje, in een overzichtsartikel bij gelegenheid van het 40-jarig bestaan.

Inmiddels had ook mevrouw Avontuur in 1975 de Gregorius-opleiding tot koordirigent in Gemert met succes gevolgd.

Maar zij wilde vooralsnog haar vrijheid behouden, waarbij haar steun voor het koor onverminderd bleef.

Wél nam ze in 1974-75 de taak van Anton weer eens over omdat die in de Maartenskliniek beland was. Dáár had hij overigens minstens één warme pleitbezorger want haar hele actieve loopbaan heeft Riet als

medisch secretaresse op diezelfde Maartenskliniek gewerkt. Het is geen wonder dat hun enige kind, dochter Helga, arts is geworden. Een groot deel van de aandacht in het -gezin was immers altijd besteed aan medische zaken.

Eind 1976 heeft Anton de dirigeerstok weer opgenomen alhoewel zijn chronische ziekte hem lichamelijk steeds meer sloopte. Maar zijn geestkracht bleef ongeëvenaard. In het begin van de negentiger jaren ging het echter écht niet meer.

Na een periode van zo'n dertig jaren nam hij met pijn in het hart afscheid. Omdat Riet hem opvolgde bleef hij echter nauw betrokken. Steeds weer wordt in huize Avontuur overleg gepleegd. Anton blijft de vraagbaak als er nieuwe of bijzondere liederen gezongen moeten worden.

Naast haar taak bij de Jozefparochie vult Riet haar schaarse vrije tijd in met zingen bij verschillende koorgroeperingen. De laatste jaren is zij zeer actief als steunende stem bij een heel bijzonder koor van Jac Steenbrink in Boxmeer. De geoefendheid van de leden is zo groot dat er niet gerepeteerd wordt maar onmiddellijk de liederen worden gezongen waarvan de partijen ter plekke worden uitgereikt. De deelname daaraan geeft haar een bijzondere ontspanning.

Uw verslaggever heeft diepe bewondering voor de wijze waarop deze twee gedreven mensen hun leven invullen. Er heerst ondanks alle tegenslag een blijde opgewektheid in huis, die doorklinkt in ons gesprek en die vaak ook gebaseerd is op bun beider grote liefde, de muziek.

We wensen hen deze begeleidende kracht nog jarenlang toe.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.